

Už nikdy do lesa v dubnu

Zaplatíš za tkливо. Za mír na blátě,
za čich zdevastovaný z podšívky v kabátě,
který sis nahá přehazovala,
vysmeknutá jazykům ohně, mého ohně,
mizíc v chladu tmy, vstříc náruči dalšího.

I vím, kde hledat.
Najdu vás na pasekách, na mých pasekách,
kde rozebral jsem les sekyrou a klíny,
kde doteď trčí hvizd mé širočiny,
který nechávám doznít nad vašimi spletenými těly,
aniž by zkřivil jediný vzdech, toliko vás lízne
a já ho na vztyčeném prstu odnesu zpátky k plamenům,
kde stane se nápěvem posledních polen.

Při svítání budu odejít.
Hlava poručí mi vstát, smést hlínu z kolen
a hýbat nohama, mlžným oparem bude klopýtat
cosi vedené přiopilým loutkovodičem
a oběma nám bude jasné,
že takový mír na blátě je o ničem,

a kdybych se chtěl velmi dojímat,
přetavím jej do kapky krve na rtu.

Mám? Milá, neprovokuj!
Protože jestli se mi do ní vejde celá vzpomínka na tebe,
mohu tě v ní utápět, mohu ti před smrtí
opravit rozteklé šminky, mohu ti v tvé smrti zalhat,
že jen ochutnávaš pravé brusinky,
udělám cokoli.

Lyrické kulisy vraždy
předpokládají srdce na vodítku,
které stáhnu zpátky jako psa.

A budu dělat, že nevidím, jak se brání.
Jak kňučí, jak se vzteká,
a budu dělat, že nevidím, jak tučet srn mě skenuje,
jak tučet párů krásných očí skládá si mě na body.

Vyjede-li obraz sobce,
jedna po druhé zhnuseně odhopsá.
Do háje s člověkem, který loví člověka.